

Őszi tájkép

Kihalt a strand. Egykor forró homokján
megül az őszi, arany nyugalom.
Előttem lomha víz, alig csobogván:
megcsöndesült zenéjét hallgatom.

Az ég szítálva lenget egy kevés fényt,
a moccanó szél fák lombjába mar,
s a nyárból itthagytott, vidám kacaj
peregve hull le dermedő levélként.

Színek prizmája, ősz: a parti tájra
ezernyi színt vet dűsan, harsogón,
amit az átmenet alkímiája
telített titkos, nyári alkönyön.

Szabályos ősz ez. Minden elsimult már:
a tétova színek s a vonalak
kitisztult renddé összeállanak,
S amint tűnődöm nyárnak fénye múltán,

a tájat összefogja könnyű álom,
s egy kusza-kósza érzés úgy emel:
szemem talán tested rajzára lel,
s vállad forró nyomát is megtalálom.

Erjed szívemben minden, ami nyár volt,
s mindazt, ami időben elveszött,
emlékeinket: a közelt s a távot
egy képbe festi most a képzelet:

Szeged fölött a veszprémi hegyeknek
regényes árnyai boronganak,
s feléjük ott a csöndes part alatt
Tiszánk fűzfái vígan integetnek.

Hegyek gerincén bacháns-lárma nyargal,
szüreti nóta gyöngyöz, égre száll,
nyarunk, bár messze illant, mégse fáj!
Hadd mondjam el megittasult szavakkal,

— amíg a víz az álmot elsodorná —
hogy mint bódít bolond kis szédület,
s miként válsz bennem az emlékszüret
fürtjéből édes, csókodizú borrá.